

Българитѣ отъ Горин-Метрополъ и Тръстеникъ, при всичката имъ добра воля, която отъ начало ни показвахъ, и тѣмъ дотѣгнахме. И тѣ сами нѣмахъ какво да ядатъ, нежелѣ и намъ да дадѣтъ. А ние не бѣхме малцина тамъ: двѣ до три хиляди кавалерия.

Тия двѣ села имахъ всичко до 300 кмци, надахме се по десетина кавалеристи на кмца. Колкото имотенъ и да бѣде единъ селянинъ, пакъ не може задоволи едно по-дълго врѣме десетина конници съ храна.

Отъ една недѣля вече нашитѣ конѣ не бѣхъ ялѣ зобъ. Капитанинѣтъ повика кмета и го попита, може ли намѣри ечмикъ или овесъ за конѣтѣ, на каквато цѣна и да бѣде. Кметѣтъ му каза, че нѣма никакъ. Тогава капитанинѣтъ се разгнѣви и почна да му натѣква, че сѣ непризнателни, и заплашваше, че ще удари селото на яма и тогава да видишъ, какъ ще намѣри кметѣтъ всичко каквото трѣбва.

Кметѣтъ на тия заплашвания поклати глава и рече: „Ама, бе капитанине! Като сте трѣгнали на бой, защо не сте си взели каквото ви трѣбва? Отъ дѣ азъ да търся сега и да намѣряхъ каквото искате? Когато дойдохте, най-първо въ селото ни, посрѣщнахме ви съ хлѣбъ и солъ, давахме ви безплатно все що имахме съ радостъ да се освободимъ и ние отъ турцитѣ. Сега не ни остана вече нищо. Турцитѣ ни обрахъ, и каквото бѣше останало отъ турцитѣ искрадохъ го московцитѣ. Мислѣхме, че вие, ружмнитѣ, сте по-человѣчни отъ тѣхъ, но каквито турцитѣ и московцитѣ, такива сте и вие. Вземашъ си пушката на рамо, или си вѣсѣдашъ коня и отивашъ на бой, друго нещени да знаешъ. Ахъ! колко е лошо да си рая. Каквото сме притѣглили, току единъ Господъ знае.“

Капитанинѣтъ повече не настоя подиръ тѣзи прави извинения на кмета.

Берѣхме мисиръ отъ нивитѣ, засушаваше го и съ него залгвахме конѣтѣ. А цѣкъ ние хрускахме сухаритѣ, та ни сѣ нукахъ жбигѣ.

По причина, че турцитѣ всѣкидневно нападахъ, принудени бѣхме да стоимъ облечени и запасани денемъ и нощемъ. По цѣли седмици не сиемахме сѣдлата на конѣтѣ. Така щото турцитѣ никоѣ пѣтъ не ни намѣрихъ непригответи